

Arrest

nr. 93 871 van 18 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 september 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. BOURGEOIS en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart op 10 oktober 2011 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 11 oktober 2011 een asielaanvraag in.

1.2. Op 16 december 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoeker dient op 31 januari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Bij arrest met nummer 76 649 van 6 maart 2012 weigert ook de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Verzoeker dient op 30 augustus 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.6. Op 7 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing die op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht aan verzoeker, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [L. A.]
geboren te [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Albanië
die een asielaanvraag heeft ingediend op 30.08.2012 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 11.10.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 16.12.2011 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 08.03.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 30.08.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een attest van de organisatie van 'The Peace Reconciliation Missionaries of Albania' dd. 11.08.2012 (+ Franse vertaling) voorlegt. Overwegende dat betrokkene reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag een gelijkaardig document voorlegde, dat desalniettemin negatief werd afgesloten door het CGVS en de RW. Overwegende dat een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Overwegende dat betrokkene een brief van de gemeente Malit dd. 08.08.2012 (+ Franse vertaling) voorlegt dat stelt dat betrokkene in gevaar zou zijn in Albanië. Overwegende dat een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Overwegende dat de RW (dd. 06.03.2012, p. 2) stelde dat "vermoorde. Documenten kunnen evenwel slechts als bewijs worden aanvaard indien ze dienen ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers' asielerelaas ongeloofwaardig is bevonden wegens een geheel van tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen.". Overwegende dat betrokkene een enveloppe dd. 05.09.2012 voorlegt waarin bovenstaande documenten verstuurd werden. Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bij terugkeer naar Albanië vermoord zal worden, verwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat iedereen zal bevestigen dat zijn leven in gevaar is, ook de Albanese autoriteiten. Overwegende dat het de verantwoordelijkheid van betrokkene zelf is om de nodige bewijzen voor te leggen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij pas zestien jaar was toen de moord gebeurde, maar dat het nooit zijn bedoeling geweest zou zijn om iemand te vermoorden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij na zijn vrijlating uit de gevangenis ondergedoken geleefd zou hebben omdat ze wraak wilden nemen op betrokkene. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtredenen die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RW. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn veiligheid niet gegarandeerd kan worden in Albanië. Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij enig kind zou zijn. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij ernstig ziek zou zijn. Overwegende dat het onderzoek van deze

ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 51 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van het "algemeen principe van een goed beleid" en van "het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak". Hij betoogt tevens dat er sprake is van een klaarblijkelijke beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

Overwegende dat de tegenpartij op deze manier haar plicht tot motivering verzuimd heeft, terwijl deze plicht door alle administratieve overheid bij elke beslissing neming gerespecteerd dient te worden;

Dat de gewezen beslissing op een volledig stereotiepe manier gemotiveerd wordt;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering van de tegenpartij eist dat zij de individuele situaties beschouwt en dat zij alle overwegingen in rechte en in feite die haar beslissing ten gronde liggen uitlegt;

Dat het toch vanzelfsprekend was dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat er in ieder geval beschouwd dient te worden dat de tegenpartij in casu de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 schond;

Dat de bestreden beslissing inderdaad geen rekening houdt met de situatie in feite van de verzoeker ;

[...] Overwegende dat mijn verzoeker in zijn tweede asielaanvraag een attest van de organisatie van "The Peace Reconciliation Missionaries of Albania" d.d. 11/08/2012 (Stuk 2) en een attest van de gemeente Malit d.d. 08/08/2012 (Stuk 3) naar voren brengen;

Dat die attesten nieuwe elementen zijn (Stuk 4) ;

Dat die element betreft dat de vrees voor onmenselijke behandelingen die door de verzoeker opgeroepen worden, volledig in het kader van toepassing van de Vluchtelingenconventie van d.d. 1951 passen;

Dat de tegenpartij de Original karakter van die attest in twijfel niet kan trekken;

Dat dit element brengt een nieuw licht op het verhaal voor asiel van de verzoeker ;

Dat de tegenpartij kan dus niet simpelweg verwijzen naar het feit dat de eerste asielaanvraag van de verzoeker een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV;

Dat die nieuwe elementen vereisen dat het asielaanvraag van de verzoeker moeten opnieuw volledig onderzocht;

Dat die verklaring alleen blijkt dat de aanvragers binnen de werkingssfeer van het Verdrag van Genève van 1951 zijn ;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat artikel 1 van de Conventie van Genève wat volgt voorziet:

"Een persoon wordt als vluchteling aangemerkt die wegens een gegronde angst om te worden vervolgd op basis van ras of etnische afkomst; religie; nationaliteit; lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke mening, buiten zijn eigen land verblijft en geen gebruik kón maken; of op grond van een dergelijke angst geen gebruik wil maken van de bescherming van dat land..."

3.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt, voor elk van de als nieuw aangebrachte elementen of stukken, telkens concreet toegelicht waarom deze niet worden weerhouden als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, dient aldus te worden vastgesteld dat de overwegingen in rechte en in feite die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen worden weergegeven en dat hierbij op zeer specifieke wijze wordt ingegaan op de individuele elementen die verzoekers dossier kenmerken en waarbij op concrete wijze wordt ingegaan op de elementen en stukken aangebracht door verzoeker in het kader van zijn tweede asiolverzoek. Ten overvloede dient bovendien geduid te worden dat, zelf indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Verzoeker betoogt dat de door hem ter ondersteuning van zijn tweede asielverzoek overgemaakte attesten – met name het attest van *“The Peace Reconciliation Missionaries of Albania”* van 11 augustus 2012 en het attest van de gemeente Malit van 8 augustus 2012 – nieuwe elementen zijn die een nieuw licht werpen op zijn asielrelaas, dat deze kaderen in de toepassing van de Vluchtelingenconventie of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dat het origineel karakter van deze attesten niet in twijfel kan worden getrokken en dat verweerder niet simpelweg kon verwijzen naar het feit dat de eerste asielaanvraag van verzoeker negatief werd afgesloten.

Naast het gegeven dat verzoeker niet kan worden gevolgd dat de bestreden beslissing louter is gesteund op de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in de vorige asielprocedure, stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn kritiek zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het

wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). Verzoeker toont met zijn betoog evenmin aan dat verweerder met zijn beoordeling de bepalingen van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet schendt.

De Raad wijst er ook op dat het origineel karakter van de aangebrachte stukken niet als dusdanig wordt betwist, doch wel de bewijskracht van deze stukken.

De Raad benadrukt verder dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “*nieuw gegeven*” heeft aldus niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). *In casu* betwist verzoeker niet dat de door hem voorgelegde attesten die weliswaar dateren van na de laatste nuttige fase in de vorige asielpcedure waarin hij deze kon voorleggen, betrekking hebben op dezelfde asielmotieven zoals hij deze reeds aanbracht tijdens zijn eerste asielpcedure.

Verzoeker toont niet aan dat hij bij zijn tweede asielaanvraag nieuwe gegevens heeft aangevoerd, die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij die gegevens had kunnen aanbrengen en die aantonen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker ontkracht de concrete motieven niet op grond waarvan de door hem aangebrachte stukken niet werden aanvaard als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.2.3. Daar verzoeker niet aantoonbaar dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet incorrect zou zijn toegepast, kan niet ingezien worden op welke wijze artikel 1 van de Vluchtelingenconventie zou miskend zijn. Een inhoudelijk onderzoek van de aangebrachte gegevens is immers slechts vereist voor zover deze gegevens nieuw zijn, *quod non*. Verder dient erop gewezen te worden dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572), waardoor deze bepaling hoe dan ook niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.2.4. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM in de hoofding van zijn middel aanvoert, merkt de Raad op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 3 van het EVRM. Hij blijft evenwel in gebreke om op concrete wijze toe te lichten op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing is geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Louter ten overvloede wordt opgemerkt dat de Raad bij arrest met nummer 76 649 van 6 maart 2012 reeds heeft vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien derhalve – gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet – reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en hij geen nieuwe gegevens aanbracht waaruit zou kunnen afgeleid worden dat hij het slachtoffer dreigt te worden van door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen kan ook geen miskening van dit verdragsartikel vastgesteld worden.

3.2.5. Waar verzoeker verwijst naar “*het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen met alle elementen van de zaak*” lijkt hij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr.

167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt evenwel dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.6. Waar verzoeker nog lijkt te willen verwijzen naar een schending van andere beginselen van behoorlijk bestuur stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is, daar het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540). Ook de aangevoerde schending van artikel 51 van de Vreemdelingenwet is niet ontvankelijk, nu het middel geen concrete uiteenzetting bevat van de wijze waarop deze wetsbepaling zou zijn miskend door de bestreden beslissing. De bestreden beslissing werd ook geenszins genomen in toepassing van deze bepaling.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS